

ληθῶς ἦτο ὡραία ! Ὁ Φίξ εἶχε κάλλιστα πεισθῆ περι τοῦτου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ ἐν Καλκούτῃ δικαστηρίου.

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως πόσον ταῦτα ἐσκανδαλίζον τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις διελογίσθη τέλος, μὴ ἔνοχος τις ἀπαγωγῇ ἦν ἡ κυρία βάσις ὅλης τῆς ὑποθέσεως. Ὡ! βεβαίως οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα ! Ἡ ἰδέα αὕτη καθηλώθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ Φίξ, καὶ κατείδεν οὗτος πάραυτα πόσον ἠδύνατο νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν περιστασιὴν ταύτην. Εἶτε ἄγαμος ἦτο εἶτε ἐγγαμος ἡ νεαρὰ γυνή, ὑπῆρχεν ἀπαγωγὴ ὅπως δῆποτε, δυνατὸν δὲ ἦτο νὰ περιπλακῇ ὁ Φόγ ἐν Χόγγ-Κόγγ εἰς τὸσαῦτα προσκόμματα, ὥστε νὰ μὴ κατορθώσῃ πλέον νὰ τὰ ἐξομαλύνῃ διὰ χρημάτων.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δὲν ἔπρεπε ὁ Φίξ νὰ περιμείνῃ τὸν κατάπλου τοῦ Ῥάγγου εἰς Χόγγ-Κόγγ, διότι ὁ Φόγ εἶχε τὴν ἐλευθερίαν συνήθειαν νὰ πηδᾷ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀτμοπλοίου εἰς τὸ ἄλλο, καὶ ἠδύνατο νὰ φύγῃ πρὶν ἢ κἂν ἐπιχειρηθῶσι κατὰ δέοντα. Ἀναγκαιότατον λοιπὸν ἦτο νὰ εἰδοποιηθῶσιν αἱ ἀγγλικαὶ ἀρχαί, καὶ νὰ προαγγελθῇ ὁ ἐπιβάτης τοῦ Ῥάγγου πρὶν ἢ ἀποβιβάσθῃ. Ἦτο δὲ τοῦτο εὐχερέστατον, καθότι τὸ ἀτμοκίνητον προσήγγιζεν εἰς Σιγγαπόρην, ἧτις συνδέεται τηλεγραφικῶς μετὰ τῆς σινικῆς ἀκτῆς.

Οὐχ ἦττον, πρὶν ἢ ἐνεργήσῃ ὁ Φίξ, καὶ ὅπως ἐνεργήσῃ ἀσφαλέστερον, ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Πονηρίδην, ὃν ἐγνώριζε λάλον, καὶ νὰ λύσῃ ἐπομένως τὸ μυστήριον, ὅπερ τέως περιεκάλυπτεν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ καιρὸς ὀλίγος ὑπελείπετο, διότι τὴν ἐπαύριον, τριακοστὴν δευτέραν ὁκτωβρίου, τὸ Ῥάγγου προσωριμίζετο εἰς Σιγγαπόρην, ἐξῆλθεν εὐθὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Φίξ τοῦ θαλαμίσκου του, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα, σκοπὸν ἔχων νὰ πλησιάσῃ πρῶτος τὸν Πονηρίδην, μετ' ἐνδείξεων μεγίστης ἐκπλήξεως. Ἐνῶ δὲ τῷ ὄντι ὁ Πονηρίδης ἐπεριπάτει κατὰ τὴν πύρραν, ὤρμησε πρὸς αὐτόν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνακράζων·

— Πῶς ! ἐδῶ ;

— Ὁ κύριος Φίξ ! ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, ἀληθῶς ἐκπεπληγμένος, καὶ ἀναγνωρίζων τὸν ἀπὸ τῆς *Μοργαλίας* συνοδοιπόρου του. Πῶς ; σὰς ἀφίνω εἰς τὴν Βομβάην καὶ σὰς ἐπανευρίσκω διευθυνόμενον εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ ! Κάμνετε λοιπὸν καὶ σεῖς τὸν γῦρον τοῦ κόσμου !

— Ὁχι, ὄχι ! ἀπήντησεν ὁ Φίξ. Ἐὰ μείνω εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ, τοὐλάχιστον ὀλίγας ἡμέρας.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Πονηρίδης, ἀπορήσας ἐπὶ μικρόν. Πῶς ὅμως δὲν σὰς εἶδα εἰς τὸ ἀτμοκίνητον ἀφότου ἀνεχωρήσαμεν ;

— Ἦμην ὀλίγον κακοδιάθετος. . . μ' ἐπέιραξεν ἡ θάλασσα. . . καὶ ἔμεινα εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Ὁ κόλπος τῆς Βεγγάλης δὲν μ' ἔσερξεν ὀ-

σον ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανός. Καὶ ὁ αὐθέντης σου, ὁ κύριος Φιλίας Φόγ ;

— Πολὺ καλὰ εἰς τὴν υἱεὶάν του, καὶ ἀκριβέστατος εἰς τὸ δρομολόγιόν του. Δὲν καθυστέρει οὐδὲ μίαν ἡμέραν. Ἄ ! ἀλήθεια, κύριε Φίξ, δὲν ἤξεύρετε, ὅτι ἔχομεν καὶ μίαν νέαν κυρίαν μαζί μας.

— Μίαν νέαν κυρίαν ; ἀπήντησεν ὁ πρᾶκτωρ, φαινόμενος ὅτι δὲν ἐνόει περὶ τίνος ὁ λόγος.

Ἄλλ' ὁ Πονηρίδης διηγήθη αὐτῷ ἐντὸς ὀλίγου τὰ κατὰ τὴν νέαν Ἰνδὴν. Ἐξιστόρησε τὰ ἐν τῇ παγὸδα τῆς Βομβάης συμβάντα, τὴν ἀγορὰν τοῦ ἐλέφαντος ἀντὶ δισχιλίων λιρῶν, τὴν ἀνθρωποθυσίαν, τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἀουδά, τὴν κατάδικην τοῦ δικαστηρίου τῆς Καλκούτης καὶ τὴν ἐπὶ ἐγγυήσει ἀπόλυσιν. Ὁ δὲ Φίξ, ὅστις ἐγνώριζε τὰ τελευταῖα ταῦτα γεγονότα, ἐφαίνετο πάντα ἀγνοῶν, καὶ ὁ Πονηρίδης διηγείτο αὐταρέσκως τὰ συμβάντα του εἰς ἀκρατήν, ὅστις ἐδείκνυε ζωηρότατον πρὸς τὴν διήγησίν του ἐνδιαφέρον.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ; ἠρώτησεν ὁ Φίξ, ἔχει σκοπὸν ὁ αὐθέντης σου νὰ πάρῃ μαζί του τὴν νέαν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὴν Εὐρώπην ;

— Παντάπασι, κύριε Φίξ, παντάπασι. Ἐὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς ἓνα συγγενῆ της, πλούσιον ἔμπορον τοῦ Χόγγ-Κόγγ.

— Δὲν γίνεται τίποτε ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ, ὑποκρύπτων τὴν ἀδημονίαν του. Δὲν πίνομεν ἓνα τζίν, κύριε Πονηρίδη ;

— Εὐχαρίστως, κύριε Φίξ. Ἄς πῖωμεν διὰ τὴν καλὴν μας συνάντησιν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ἀνέκδοτα τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α'.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γυμνασίων τῆς Ἀυτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τῶν γινόμενων ἐτησίως ἐν τοῖς περιχώροις τοῦ Τσάρσκο Σελό, ὁ Νικόλαος ἔστειλεν ἡμέραν τινα διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ πρίγκιπος Ῥαδζιβιλ διαταγὴν πρὸς τὸν στρατηγὸν Πενχεργέβσκη, διοικητὴν τῆς δευτέρας μεραρχίας ἐλαφρῶν σωμάτων, ὅπως προσβάλλῃ τὸν ὑποθετικὸν ἐχθρὸν ἐπιτιθέμενος μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κατὰ τοῦ δεξιῦ κέρατος τοῦ παρατεταγμένου πυροβολικοῦ. Ὁ πρίγκιψ Ῥαδζιβιλ εἶτε κακῶς ἐννοήσας εἶτε κακῶς διερμηνεύσας τὴν διαταγὴν ταύτην, διεβίβασεν αὐτὴν ἐσφαλμένως εἰς τὸν στρατηγὸν Πενχεργέβσκη, ὅστις παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Ἀυτοκράτορος, ἀνέπτυξε τὴν μεραρχίαν αὐτοῦ ἀριστερὰ τοῦ πυροβολικοῦ. Ὅργισθεὶς ὁ Νικόλαος ἐπήλασε πρὸς τὸν στρατηγὸν τοῦτον καὶ ἐπετίμησεν αὐτὸν διὰ λόγων ἀποτομοματάων ἐπὶ τῷ ἐσφαλμένῳ ἐλιγμῷ.

— Δὲν γινώσκετε τὸ ἐπάγγελμά σας ! εἶπεν αὐτῷ. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὸ σχολεῖον.

αὐτὸν γινομένων ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καὶ τῶν ὁδῶν διέφευγε τὴν προσοχὴν του. Πάντες οἱ διαβαίνοντες τὸν ἔχαιρέτων, ἀντεχαιρέτα δὲ πάντας, ἀλλ' ἐπρωτίμα νὰ διαβαίνωσι χωρὶς νὰ προσέχωσιν εἰς αὐτόν. Οὐδεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα, ἐπὶ ποιῆ καθιέρξεως, νὰ πλησιάσῃ τὸν Αὐτοκράτορα ἢ νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ ἀναφορὰν καθ' ὁδόν. Ἐνίοτε ἐλάμβανεν αὐτὸς τὴν πρωτοβουλίαν οὐχὶ ἄνευ κινδύνου διὰ τὸν οὕτω τιμηθέντα.

Συναντήσας ποτὲ ἐπὶ τῆς *Perspective* τὸν ὑποκριτὴν *Vernet* τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας *Μιχαήλ* γαλλικοῦ θεάτρου, ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ πέντε λεπτά, ἔπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του. Τότε πλησίασας ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος, συνέλαβε τὸν *Vernet* καὶ τὸν ἀπήγαγεν εἰς τὰς φυλακὰς καθὼς ὁμιλῆσαντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἐδίδετο ἐν τῷ θεάτρῳ *Μιχαήλ* εὐεργετικὴ παράστασις. Ἡ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ παρευρεθῆ ὡς συνήθως, ὁ δὲ *Vernet* νὰ ὑποκριθῆ τὸ κυριώτερον πρόσωπον τῆς πρώτης κωμωδίας. Ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως φθάνει, τὸ θέατρον εἶναι πλήρες, ὁ δ' Αὐτοκράτωρ εὐρίσκεται πρὸ πέντε λεπτῶν ἐν τῷ θεωρεῖῳ του· παρατηρεῖ τὸ ὠρολόγιόν του, ἔπειτα δὲ τὴν αὐλαίαν, ἣ ὅποια δὲν αἶρεται. Δέκα λεπτά παρέρχονται εἰσέτι, ἡ ἀνυπομονησία τοῦ κοινοῦ, λαμβάνουσα μέτρον τὴν τοῦ *Νικολάου*, ἐκφράζεται ἀνυποκρίτως. Τέλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ πρώτη κωμωδία δὲν δύναται νὰ παρασταθῆ διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ὑποκριτὴς *Vernet* δὲν ἦλθεν εἰς τὸ θέατρον. Τί ἔγινεν ὁ *Vernet*; ἐρωτῶσι πάντες· ὁ Αὐτοκράτωρ καλεῖ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ τῷ λέγει τι κρυφίως. Οὗτος ἀπέργεται πάραυτα καὶ ἐπιστρέφει μετὰ ἐν τέταρτον ἔχων μετ' ἑαυτοῦ τὸν ἐλευθερωθέντα δεσμώτην, ὅστις ὑπεκρίθη τὸ μέρος του μετὰ μεγίστης τέχνης. Τὸ κοινὸν δέ, ἀγνοοῦν τὸ συμβῆν αὐτῷ δυσάρεστον, τὸν ἐχειροκρότησεν ἐπανειλημμένως, προεξάρχοντος τοῦ *Νικολάου*.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας συναντήσαντος πάλιν τοῦ *Νικολάου* τὸν *Vernet* καὶ προτιθεμένου νὰ τὸν πλησιάσῃ, ὁ *Vernet* τὸν ἐμπόδισε λέγων: *Μεγαλειότατε, μὴ μὲ πλησιάζετε!* θέλετε μὲ ἐνοχοποιήσει.

Εἷς τινὰς ὅμως περιστάσεις, ἡ αὐτοκρατορικὴ φιλοφροσύνη δὲν εἶχε τὰ αὐτὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ἀπόδειξις δὲ τούτου τὸ ἐξῆς γεγονός. Ῥητῶς ἦτον ἀπηγορευμένον τὸ καπνίζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς *Πετρούπολεως*. Ὁ Αὐτοκράτωρ *Νικόλαος* τοσοῦτον ἀπεστρέφετο τοὺς καπνίζοντας, ὥστε ὁ καπνὸς ἐνὸς σιγάρου ἐφαίνετο αὐτῷ ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τῆς ὁσφρήσεως.

Νέος τις *Γάλλος*, ἐλθὼν νεωστὶ ἀπὸ τῶν ὁχθῶν τῆς *Γαρόνης* εἰς τὰς τῆς *Νέβας*, περιεπάτει ἡμέραν τινα ἐπὶ τῆς *Perspective* καπνίζων σιγάρων, τὸ ὅποιον εἶχε δι' αὐτὸν ὅλα τὰ θέληγτρα τοῦ ἀπηγορευμένου καρπού. Ἡ *Perspective Nevski* ἦτο ἔρημος καὶ σιωπηρὰ, κατὰ τὴν πρωϊνὴν δ' ἐκείνην ὥραν ὁ ἡμέτερος περιηγητὴς οὐδένα εἶχε φόβον νὰ φωραθῆ παραβαίνων τὰ διατεταγμένα, ὅτε αἰφνης ἐπλησίασεν αὐτὸν ἀξιωματικὸς τις λέγων:

— Φαίνεται, κύριε, ὅτι ἀγνοεῖτε τὰς διατάξεις τῆς ἀστυνομίας διὰ τοὺς καπνίζοντας;

— Σεβόμενος τὴν ἀλήθειαν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω καταφατικῶς, ἀπεκρίθη ὁ γάλλος ἐκφυσῶν σύννεφον καπνοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λαλήσαντος.

— Διατί λοιπὸν καπνίζετε; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Χάριν διασκεδάσεως, διὰ νὰ περάσω τὸν καιρὸν, ὁ ὅποιος εἰς τὸν κατηραμένον τόπον σας, καὶ μὴ σᾶς κακοφανῆ, μὲ φαίνεται ἀργεῖ πολὺ νὰ περάσῃ.

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἄνευ ἀδιακρισίας διατί μένετε ἐδῶ;

— Χάριν τῶν ὑποθέσεών μου.

— Εἴσθε βεβαίως ἔμπορος.

— Ἐμπορος οἶνον μάλιστα. Ἀλλὰ δὲν πηγαίνουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις μου· οἱ μεγιστίνες σας ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ πίνουν μόνον σαμπάνιαν, ἐγὼ ἔχω μόνον βορδῶ νὰ τοὺς προσφέρω, ὥστε δὲν κάμνω τίποτε.

Συνομιλοῦντες οὕτως ὁ περιορθεύων ἔμπορος καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐπροχώρουν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς *Perspective* πρὸς τὸ *Χειμερινὸν Ἀνάκτορον*.

— Μοὶ φαίνεσθε καλὸς ἄνθρωπος, ἀξιωματικέ μου, εἶπεν ὁ ξένος. Μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς προσφέρω ἐν σιγάρων διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερα; Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι εἶναι ἐξαιρετὰ!

— Μυριάκις σᾶς εὐχαρισῶ, δὲν καπνίζω ποτέ.

— Δὲν μὲ λέγετε, φίλε μου, μήπως εἴσθε στρατιώτης τῆς *Παναγίας*; *Λαμπρόν* σύνταγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ὅλοι οἱ σύντροφοί σας σᾶς ὀμοιάζουν.

— Ὡς ἀξιωματικὸς δὲν δύναμαι νὰ παραβῶ τὰς διατάγας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ὁ Αὐτοκράτωρ *Νικόλαος* εἶναι αὐστηρὸς ὡς πρὸς τὴν πειθαρχίαν.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης! ἀνέκραξε γελῶν ὁ ταξιδιωτὴς. Τὴν ἔνοιαν μας ἔχει ὁ Αὐτοκράτωρ! Αὐτὸς τῶρα κοιμᾶται ἀκόμη. Δεχθῆτε τὸ σιγάρων, ἀνάψατέ το καὶ καπνίσατε. Ὁ Αὐτοκράτωρ *Νικόλαος* δὲν θὰ τὸ μάθῃ· ἄλλως τε, ἀναλαμβάνω ἐγὼ ὅλην τὴν εὐθύνην.

— Ὁ ἀξιωματικὸς ἐνέμεινεν ἀποποιούμενος.

— Ἀλήθεια! φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ *Γάλλος*, γνωρίζετε τὸν *Νικόλαον*;

— Τίς δὲν τὸν γνωρίζει!

αις προτερημάτων διαφόρων. Κύριος μὲν τοῦ μεγίστου ἐν τῷ κόσμῳ Κράτους, δούλος δὲ τῶν ἐαυτοῦ καθηκόντων, ἐνώπιον αὐτοῦ πάντες ἔτρεμον, ἔτρεμε δὲ καὶ αὐτὸς ἐνώπιον τοῦ ἐλαχίστου κακοῦ διαλογισμοῦ· καρδιά μὲν χρυσῆ, βραχίων δὲ σιδηροῦς.

Εἰς τὰς τέσσαρας ἐδείπνει μετὰ τῆς οἰκογενείας του, σπανίως δὲ ἐλεγκτοί τινες προσκαλοῦντο εἰς τὴν λιτωτάτην αὐτοῦ τράπεζαν. Ἐτρωγε ταχύτατα ὡς ὅλοι οἱ Ῥῶσοι, ἐπροτίμα δὲ τροφὴν ἀπλὴν καὶ θρεπτικὴν τῆς τεχνιέντως κεκαυκευμένης. Ἐπιπνε δὲ ὕδωρ καὶ ἐνίοτε μικρὸν ποτήριον οἴνου, ἀλλ' οὐδέποτε ἄλλα πνευματώδη ποτά. Αὐστηρότατα ἐτήρει τὰς ὑπὸ τῆς Ῥωσσοικῆς θρησκείας ὀρισμέναις τέσσαρας τεσσαρακοστὰς καὶ τὰς ἄλλας νησισίμους ἡμέρας, ὧν δὲ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν πάντοτε καὶ κατὰ πάντα παράδειγμα εὐσεβείας. Ἡ δαπάνη τῆς τραπέζης του καὶ ἡ τῆς οἰκίας του εἶχεν ὑπολογισθῆ μετὰ μεγίστης τάξεως καὶ οἰκονομίας, οἷα ἤθελε περιποιήσῃ τιμὴν εἰς τὴν ἀοίστην οἰκοδόσπουσαν, τὸ δὲ βιβλίον τῶν ἐξόδων του ὁμοίαζε πρὸς τὸ βιβλίον ἐμπορίου μὴ ἐμπορευομένου πλέον. Πολὺν χρόνον πρὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως αὐτοῦ, εἶχε συνειθίσει εἰς τὴν τοιαύτην ἀσφρονα οἰκονομίαν, ἧτις καθίστα μὲν δυσχερῆ τὴν σπατάλην, ἣν ὑφίστανται συνήθως οἱ μεγάλοι οἴκοι, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐμπόδιζεν αὐτὸν νὰ ὑπακούῃ, δοθείσης περιστάσεως, εἰς τὰς γενναίας τῆς ψυχῆς του ὁμάδας. Ἦρκετο εἰς ὀλίγα ὅπως δύναται νὰ δίδῃ πολλὰ εἰς τοὺς ἄλλους.

Μέγας δούξ ὧν εἶχε προσδιορίσει πεντήκοντα ρούβλια κατὰ μῆνα διὰ τὰς δαπάνας τῆς τραπέζης του, ὥστε ὀλίγα ἦσαν τὰ κέρδη τῶν ἀρχιτρικλίων του, οἵτινες προσεπάθησαν, ὅτε ἐγένινεν Αὐτοκράτωρ, νὰ ἀπολαύσωσι συμπληρωματικὴν τινα πίστωσιν.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, Γάλλοι τὴν πατρίδα, ὅστις εἶχε πλουτήσῃ παρ' αὐτῷ, τὸν ἠρώτησέ ποτε μετὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου τοῦ χαρακτηρίζοντος τοὺς ὑπῆρέτας τῶν ἡγεμονικῶν οἰκῶν, πόσα ρούβλια ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ κατὰ μῆνα διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Πεντήκοντα ρούβλια μὲ ἀρκοῦσιν, ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἄλλ' ὁ προκατόχος σας, Μεγαλειότατε, ἐδαπάνη χίλια ρούβλια διὰ τὴν τράπεζαν αὐτοῦ.

— Φαίνεται ὅτι ἐπεινα περισσότερον ἐμοῦ.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ μὲ ἐπιτρέψῃ νὰ παρατηρήσω ὅτι πεντήκοντα ρούβλια εἶναι ἀνεπαρκῆ πρὸς διατροφὴν τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Νομίζεις ἀρὰ γε ὅτι ὁ στόμαχος τῆς Μεγαλειότητός μου ἔλαβε δεκαπλασίαν ἀνάπτυξιν ἀφ' ἧς ἐγκατέλιπον τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀντισκόφ; Μοι φαίνεται ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν τρώγει περισσότερον ἢ ὅτι ἔτρωγεν ὁ Μέγας Δούξ.

— Ἄλλὰ, Μεγαλειότατε, τὰ τέκνα σας μεγαλύνουν καί. . .

— Ἡ ὄρεξις των ἐπίσης, πιθανώτατον· τότε λοιπὸν πρόσθετε πεντήκοντα ρούβλια εἰς τὸν προῖπολογισμόν σου, ἀλλ' οὐδὲ ἐν καπίκιον περισσότερον.

Ἡ Νικόλαος ἐκανόνιζε μετὰ τῆς αὐτῆς οἰκονομίας πάσας τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ δαπάνας. Δὲν ἀπεχωρίζετο τὰς στολάς του εἰμὴ ὅτε αἱ στολαὶ του ἠπέιλον ν' ἀποχωρισθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ· διὰ τῆς σπατάλης, ἔλεγε, κλέπομεν τοὺς πτωχοὺς, ἡ δ' ὑπερβολικὴ πολυτέλεια εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἀνοήτων. Ὁ αὐτὸς τάπης ἐγχερίμειυσεν αὐτῷ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη, ἀπέθανε δ' οὕτως εἰπεῖν φέρον τὰς ἐμβάδας ἃς εἶχε κεντήσῃ ἡ σύζυγός του κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινα ὁ θαλαμηπόλος του, ὁ ἐπενδύτης σας εἶναι ἐσχισμένος.

— Εἰπέ νὰ τὸν διορθώσουν.

— Ἄλλ' εἶναι τόσον παλαιὸς καὶ τόσον τετριμμένος, ὥστε ζητεῖ ἀναπληρωτὴν.

— Ἄς διορθωθῇ πρῶτον καὶ ἔπειτα βλέπομεν. . . δὲν ἔχω χρήματα.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Νικόλαος δὲν ἔφερε ποτὲ οὐδὲ ἐν καπίκιον, οὐδὲ μετεχειρίζετο βαλάντιον, ἡ δὲ συνήθεια αὕτη ἔφερε πολλάκις αὐτὸν εἰς ἀμηχανίαν. Ἡμέραν τινα, μεταξὺ ἄλλων, καθ' ἣν εἶχε μισθώσει δρόσκιον εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Χειμερινὸν Ἀνάκτορον, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀδυνατῶν νὰ πληρώσῃ τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις δὲν τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει, εἶπεν αὐτῷ :

— Περιμένε μίαν στιγμὴν, θὰ σὲ στείλω τὸ ἀγώγιόν σου.

— Καταλαμβάνω, ἀπήντησεν ὁ ἀμαξηλάτης, θὰ κάμετε καθὼς ὅλοι σας οἱ σύντροφοι. . . δὲν θὰ ἐπιστρέψετε καὶ ἐγὼ θὰ μείνω ἀπλήρωτος· νὰ μὲ δώσετε ἐνέχυρον. Ταῦτα δὲ λέγων ἀρήρυσεν ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ Αὐτοκράτορος τὸν μανδύαν αὐτοῦ. Τώρα, προσέθηκε, περιμένω ὅσον θέλετε.

Μετ' οὗ πολὺ ὑπῆρέτης τις ἔφερεν αὐτῷ πέντε ρούβλια. Ἄλλ' ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις εἶχε τὸ πρόνυμα γενναϊότερον τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀπεποιήθη τὴν τοιαύτην γενναιοδωρίαν.

— Εἴκοσι μόνον καπίκια ἔχω νὰ λάβω.

— Πάρε τὰ πέντε ρούβλια, ἀπήντησεν ὁ ὑπῆρέτης, σοὶ τὰ στέλλει ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὰ στέλλει ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει ἐγὼ νὰ τὸν κλέψω ;

Τότε δὲ ἐγένε μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων εὐγενὴς ἔρις, ἐν ἣ ἐνίκησεν ὁ ἀμαξηλάτης, δεχθεὶς μόνην τὴν πληρωμὴν, ἣν ἐδικαιούτο νὰ λάβῃ κατὰ τὴν διατίμησιν.

Ἡ Νικόλαος, καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἀφιλοκερδείας αὐτοῦ, τῆς τόσον σπανίας εἰς τὴν τά-